

„FÉLJÉTEK AZ ISTENT, ÉS NÉKI ADJATOK DICSŐSÉGET!” (Jel. 14:7.) SOLI DEO GLORIA!

RADOSTYÁNI SION

A RADOSTYÁNI EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA * XXXI. ÉVFOLYAM 2. SZÁM * 2023. MÁJUS * SZERKESZTI: VÁRADY ZSOLT

A TARTALOMBÓL: Levél az Olvasóhoz * Igehirdetés * Kondói krónika, hírek * Kondói Hírnök
In memoriam Várady József * Lelkész levelém * Svingor Jenőné Elek Irénke: Ha meghalunk...
Magyar szemmel * Sajó Sándor: E rab föld mind az én hazám * Radostyáni krónika, hírek

JÖVEL, SZENTLÉLEK ÚRISTEN! ÁLDOTT PÜNKÖSDÖT KÍVÁNUNK TESTVÉREINKNEK!

A húsvéti úrvacsoraosztás után a férfiak egy része a gyülekezeti házban: balról jobbra Kós Jenő, Kiss Zsombor, Kiss Norbert, Papp József, Kohár Zoltán, Várady Zsolt lekipásztor, Bertók József kurátor és Hurja Zoltán

Levél az Olvasóhoz

*Áldozócsütörtök van. Kavarnak bennem a régi időkől elő-
előtörő emlékek. Régi mennybemenetel ünnepek. Az 1991-től
1993-ig genfi egyetemista voltam, Kálvin János reformátorunk
egyházmegújító munkásságának a városában. Ó milyen történelmi
légkör vett körül ott engem. A katedrális, hol Isten igéjét lánglel-
kével hirdette, lakóháza a felsővárosban. Az egyetem parkjában
pedig a Reformáció kolosszális emlékfala, középen Bibliával a szí-
kár alak, az Ige embere, Kálvin, aki a világ menetét, addigi törté-
nelmét Isten élő és ható beszédjével átformálta, megváltoztatta.
Genf kanton csodálatos helye nemcsak a helvét konföderációnak,
de a világnak is. Páratlan természeti szépségekkel, rendezett, gondo-
zott, művelt határával, szőlőskertjeivel, ősi műemlék templomaival,
kastélyaival, lakóházaival, a tóval s a belőle kifolyó Rhône-nal.*

*Volt egy nagyon kedves ismerősöm, egy jószágos idős néni az
egyik kis faluban. Nagyon szerette a magyarokat, az ott tanuló
ösztöndíjas diákokat. Gyakori vendége voltam hajlékának, mely
mindig nyitva állt előttem. Gyülekezetében különös módja volt ál-
dozócsütörtök megünneplésének. Református falvakról beszélek,
mint a mieink. Reggel ünneplő ruhába öltöztek kicsik és nagyok.
Úgy emlékszem államilag is munkaszüneti nap volt a mennybeme-
netel ünnepe. De ha nem lett volna is, azzá tették az ünnepelni
vágyó keresztyén lelkek. Átalakítottak egy nagy falusi csúrt, ami-
lyenek nálunk is voltak valamikor a legtöbb portán. Berendezték
templomnak. Nagy deszkasztal szolgált úrasztalaként, fehér ab-
rosszal leterítve. Rajta kenyér és bor, Urunk értünk hozott áldo-
zatának szent jegyei. Merthogy úrvacsorás istentisztelet volt a
zsúfolásig megtelt csűrben. Istentisztelet után közös ebéddel, majd
egész az esti órákig tartó testvéri közösségben folytatódott az*

együttlét. Ünnepeltek hittestvéreink, ünnepeltek boldog örvendéssel a mennybemenetel napján.

Eszembe jutnak radostyáni áldozócsütörtökök. Ha az időjárás engedi, mindig meghívom a radostyán-parasznyai és a kondai óvodásokat, régebben a lászalaiakat is, hogy sétáljanak át hegyen épült ősi templomunkba a 10 órakor kezdődő istentiszteletre. S akkor 50-60 gyermekkel ünneplünk ezen a napon.

Az idén, mint az elhagyatott tanítványok kedélye, szomorúság, esős, sötét, borult időnk volt. Rengeteg eső esett már napok óta. A meghívás ugyan megvolt, de ilyen időben meggondolatlanság lett volna a gyermekeket eláztatni, hogy megfázzanak. Álltam a templom küszöbén, már a harmadik, az utolsó harangszó szólt. Senki sem jött, se fiatal, se öreg. Pedig – gondoltam – sár nincs, mióta térkövezett sétány vezet a radostyáni Sionhegyen épült templomhoz. Hideg sincs, sötét sincs. Esernyője pedig mindenkinek akad. Elhalkult a harangszó. Csak csend volt. Ezen az ünnepen senki sem jött Isten szent házába, hogy megfürödjék lelke a Vele való közösség szeretetében és fényében.

Földi életünk egyszer véget ér. Hogy mikor, senki sem tudhatja a Mindenhatón kívül. Amíg létezünk, amíg értelmünk engedi, amíg erőnk van, ha lassabban is, de odaállhatunk Teremtőnk elé, hálát adhatunk neki minden megtett lépésért, kegyelméért, éltető szeretetéért, a vezettetésért, hűségéért, minden áldásáért, melyekkel elhalmozza érdemtelen életünket.

Áron is ragadjátok meg azért az alkalmakat – mondja az Írás, mert az Istennel való közösség alkalmi az örökkévalóságra készítenek fel bennünket!

„Az én juhaim hallják az én szómat, és én ismerem őket, és követnek engem: És én örök életet adok nékik? És soha örökké el nem vesznek, és senki ki nem ragadja őket az én kezemből. Az én Atyám, aki azokat adta nekem, nagyobb mindeneknél? És senki sem ragadhatja ki azokat az én Atyámnak kezéből. Én és az Atya egy vagyunk.”

János 10:27-30.

Jézus arról beszél, hogy Ő a jó pásztor, aki életét adja az övéiért. Beszél nekünk egy olyan kor fiainak és leányainak, akik pásztor, gulyást, kondást nyájjal, gulyával, kondával már csak leginkább a televízióban, az interneten, valami fejletlennek mondott fejlődő országról készült riportban láthatunk. Pedig mezőgazdasági vidéken élünk. Van ugyan húsnagyüzem, de az már nem olyan, mint régen, amikor a falu lakói tartottak jószágot és alkalmaztak közösen pásztor vagy gulyást. Pedig mezőgazdasági vidéken élünk, ami nagyrészt kihasználatlanul és szinte műveletlenül parlagon hever szunnyadó értékeivel, mint ahogy a lakosság téli fűtésére ki nyerhető, száz évekre elegendő mennyiségű szén is a lábunk alatt.

Ma van Radostyánban talán 1 ló, szarvasmarha nincs, és sertés is csak mutatóba. Na van még pár birka, de kecskét sem látni. 1938-ban Radostyánban volt 250 szarvasmarha, 56 ló, 173 sertés, 5 kecske. Kondón 189 szarvasmarha, 78 ló, 240 sertés volt. Ma Kondón van egy-két szarvasmarha, ló 9, sertés se túl sok. Nagypám gazdaságában 1944-ben, az oroszok bejövetelekor volt 120 birka, 5 ló, még a neveiket is tudjuk, Kislaci, Nagylaci, Sanyi, Bandi és Kesely, és 8 fejőstehén. Az 1944-es gazdasági év nagyon jó termést adott. Nagypám 80 magyar holdon gazdálkodott, s termett neki 3 vagon búza-árpa-rozs, 10 mázsa zab, 150 mázsa kukorica, 20 mázsa napraforgó, 10 mázsa mák és 10 mázsa lucernamag. Hová lett a földi gazdaság, s vele a betevő falat biztonsága? Mintha az emberek belső világa vetülne rá a bogáncs-verte, gaz-gyötörte természetre. Csodálkozunk az áron? De hát nincs termelés. Nem becsüljük meg Isten-adta adottságainkat. Szinte kiszolgáltatjuk magunkat. Olyan ez, mikor betömik szeméttel a régi ásott kutat, mert van vezetékes víz. S valóban az ember elsivatagosodott belső lelki élete vetül ki mindenre. Ami belül a lélekben, az lesz körülöttünk is.

Jézus nem véletlenül hasonlítja magát a pásztorhoz, méghozzá a jó pásztorhoz, A nyáj jólétén munkálkodó, érte felelősséget érző pásztorhoz. Örök érvényű igéje évezredes képre épül. Az állattartás, máskor a növénytermesztés világából veszi hasonlatait. Mert azok minden normális időben hozzátartoztak az ember földi létéhez. Hangsúlyozom, hogy normális időben. Meg vagyok győződve arról, hogy nem a termőföldjeinket napelemekkel és gyárakkal beépítő emberé a jövő. Csak ma tűnik úgy, hogy valódi termelőmunka nélkül van és lehet kenyér, élet, úgy hogy környezetünk, szőlőhegyeink és gyümölcsöseink, kertjeink műveletlenek.

Ebben az elfajult világban kell feltennünk a kérdést: értjük-e még és hogyan értjük Jézus szavát? Én vagyok a jó Pásztor, aki életét adja az övéiért.

A jó pásztor felel a juhok, a nyáj jólétéért, hogy kellő élelemhez, friss vízhez jussanak. Terelgeti őket gazdag legelőkre, mint terelgették itt nálunk is a jószágokat az itatókúttól a legelőre, aminek ma már csak a neve az. A jó pásztor korán reggel megjelent a közös akolnál, ahová éjszakára több nyáj volt biztos helyre egybehajtva. A nyájhoz tartozó jószágok megismerték a hangjáról pásztorukat, megalakjáról, mozgásáról, szokásairól, s felkeltek éjszakai nyugvóhelyükről, és elindultak a friss hajnalban a pásztort követve, aki botjával bízatta, nógatta a lemaraadozókat, vagy eltévedni hajlamosokat. Így vezette őket egész nap, védve őket veszedelmektől, vadállatok támadásaitól, tolvajtól, szakadéktól. S amikor eljött az este, a nyugalomra-térés ideje, behajtotta őket a közös akolba, ahol közösen őrizték éjszaka is a nyájukat egymást váltva a pásztorok. Amikor behajtották a jószágokat, számba vették őket, nincs-e hiya a nyájnak. S ha volt, mindent megtett a pásztor az elveszett megtalálásáért.

Jézus Krisztus a jó Pásztor. A mi Pásztorunk. Akinek fontos a rábízottak sorsa. Örök sorsa, bővölködése. Ő akar vezetni ma is bennünket, hogy soha ne szűkölködjünk. Sokszor panaszkodik az ember, hogy ez sincs, az sincs. A legnagyobb bajunk az, hogy rabjai vagyunk földi javaknak, világi kincseknek, és nem követjük a jó Pásztort. Múló értékek szabnak mértéket gyarló életünknek. Letérünk a Jézus útjáról. Szakadékbba zuhanunk. Bogáncsokban tépjük véresre magunk, amikor nem a szeretet a legfontosabb, hanem a pénz szeretete, ami minden rossznak gyökere. Nem akarjuk meghallani a jó Pásztor szelíd, de határozott hangját. Zokon vesszük, ha pásztorbotjával olykor fegyelmezve fejünkre koppint, mert vissza akar vezetni bennünket az élet ösvényére. Minden bajnak, nyomorúságnak forrása az Istentől való eltávolodásunkból fakad. A hegyeket mozgató hit hiányából. Abból, hogy nem hallgatunk Jézusra, a jó Pásztorra, nem követjük szavát, tanítását, nem is érdekel igazán, és nem hisszük, amit mond, mint a zsidók többsége, hogy a Fiú az Atyától jött, és aki az Atyáé, az hallgat a Fiúra. Pedig boldogok lehetnénk, mert van kit követni, aki megmutatta az utat, az örök életre vezetőt, mert Ő maga az út. Boldogok lehetnénk, mert ezen a csodálatos helyen élhetünk, gazdag földön, tejjel és mézzel folyó földön, Isten minden áldásában bővölködhethetnénk, csak bíznánk, csak hinnénk a jó Pásztor szavában, aki ma is a javunkat akarja.

Amikor üresek a templomaink, nincsenek bennük hívek, üresek a szíveink, nincsen benne szeretet, üres a lelkünk, nincs reményünk, tervünk, egyik napról a másikra tengődünk, mert Jézustól távol élünk.

Jézus mondja: Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelgettetek és én megnyugosztalak titeket. Aki engem követ, annak örök életet adok, mert én vagyok a feltámadás és az élet. S ha Ő a pásztorunk, nem szűkölködünk, mert füves legelőkön nyugtat és csendes vizekhez terelget, s megvidámítja lelkünket életünk minden idején. Ámen.

(V.Zs.)

KONDÓI KRÓNKA, HÍREK

Szeretettel hívjuk, várjuk testvéreinket az istentiszteleti alkalmakra minden vasárnap fél 3 órára a templomba. **Pünkösöd szent ünnepén I. nap az Úr szent asztalát megterítjük, az úrvacsorát kiszolgáltadjuk. Szombaton este 5 órakor tartunk bűnbánati istentiszteletet a templomban. Ünnepe II. napján fél 3-kor lesz istentisztelet.**

Május 24-én emlékharangszó szolt néhai Várady Józsefné dr. Gulyás Jolán Klára nagytiszteletű asszony, doktornő halála 8. évfordulóján.

Május 21-én konfirmáció volt, két ifjú tett fogadalmat, **Juhász-Szűcs Balázs és Balog Rozina.** Isten áldása kísérje életüket!

Május első vasárnapján ünnepi istentiszteleten versekkel is köszöntöttük az édesanyákat, nagymamákat.

Május 6-án legidősebb presbiter atyánkfíát, presbitériumunk utolsó férfiú presbiterét, a pár nap híján 84 esztendőt élt **Szász Lajost, április 4-én** özvegy idős **Gyulai Ferencné Kiss Erzsébet** 94 esztendőt élt testvérünket, **március 20-án Pócsik Barnabás** 81 esztendőt élt atyánkfíát temettük el. Isten vigasztaló szent kegyelme erősítse a gyászoló szíveket!

Március 26-án Sajóbáonyban igei köszöntővel köszöntötte a helybeli lelkészcsalád tagjait a lelkipásztor, amikor Balajthy József miskolc-felsővárosi lelkipásztor hirdette az igét a 20 esztendeje elhunyt Bányi Attila sajóbáonyi lelkipásztorra emlékezve.

Március 22-én egyházlátogatás volt Kondón, a nagytiszteletű egyházlátogató urak, Péter András diósgyőri és Meleg Attila miskolc-belvárosi lelkipásztorok megvizsgálva az elmúlt év iratait, mindent rendben találtak.

Március 15-én, a nemzeti ünnepünk alkalmával tartott **ünnepi istentiszteleten** gyönyörű műsorral örvendeztettek meg óvodásaink.

KONDÓI HÍRNÖK

A Kondói Református
Egyházközség lapja
Szerkesztő és kiadó:
Várady Zsolt lelkipásztor

HUNGARIA-3775 KONDÓ
Szabadság utca 77. szám

Villámposta:
kondoref@gmail.com
Telefon: +36/48/424-570
+36/30/639-2903

Honlapcímünk:
www.kondo.ref.hu
Megjelenik igény szerint,
de évente legalább egyszer.
Adomány az újságra
példányonként 50 forint.
Lapunknak szánt írásait,
észrevételeiket
a fenti címre kérjük.

XXXI. évfolyam 2. szám
2023. május

„VÁLASSZ MINKET MAGADNAK
ÉLŐ TEMPLOMUL, VÉGYED
MI KÖNYÖRGÉSÜNKET SZENT ÁLDOZATUL...”

(372. dicséretből)

„FÉLJÉTEK AZ ISTENT, ÉS NÉKI ADJATOK DICSŐSÉGET!” (Jel. 14:7.) SOLI DEO GLORIA!

KONDÓI HÍRNÖK

KONDÓI EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA * XXXI. ÉVFOLYAM 2. SZÁM * 2023. MÁJUS * SZERKESZTI: VÁRADY ZSOLT

A TARTALOMBÓL: Kondói Hírnök * In memoriam Várady József * Lelkészségem * Svingor Jenőné Elek Irénke: Ha meghalunk... * Magyar szemmel * Sajó Sándor: E rab föld mind az én hazám
Radostyáni hírek, krónika * Levél az Olvasóhoz * Igehirdetés * Kondói krónika, hírek

„ÉS ADOM AZ ÉN LELKEMET BE- LÉTEK, HOGY MEGÉLEDJETEK...”

(Ezékiel 37:14a.)

A húsvéti istentisztelet után Kondón 2023. április 9-én

Szakács Sándor, Csák Józsefné, Tőzsér Zsuzsa, Tőzsér Imréné, Darai Béláné,
Soltész Kálmánné, dr. Hámori Cintia, Szakács Sándorné, Hámori Leventéné,
Szmik Mihályné, Lukács Attiláné, Bíró Fanni, Bencs Tiborné,
Csernelyné Lászlóné, Gyulai Ferenc, Antal Gyuláné, Tresza Jánosné,
Tőzsér Gyuláné kurátor, Fekete Ferencné, Tóth Tiborné, Ráski Zoltánné,
Szabó Mónika, Várady Zsolt lelkipásztor, Kántor Zsoltné, Lábadi Kornél,
Balog Rozina, Balogné Tamkó Éva és aki a képet készítette, Hornyák Marika

In memoriam VÁRADY JÓZSEF (1930-2008.)
Az Észak-Magyarország napilap 2023. május 19-i számában olvastuk.

Templomokat fotózott

A napokban lett volna születésnapja Várady József kondói lelkipásztornak, emlékét őrzi az utókor.

KONDÓ. „Május 14-én volt 93 éve, hogy megszületett Kondó lelkipásztora, Várady József. Szüleim voltak az első pár, akiket a fiatal lelkész először összaszadott - ennek éppen 60 éve - 1963 májusában”, mesélte lapunknak Szabon János Vadnán élő lokálpatrióta, helytörténész, aki legutóbb dédanyja életművész bátyjának történetét osztotta meg velünk: hosszú időn át kereste egy fénykép alapján a kivándorolt férfit Amerikában, majd a szomszéd településen talált a nyomára. Várady József története is különösen izgalmas, tudtuk meg. Az egész Kárpát-medencében ő az egyetlen ember Szabon János szerint, aki valamilyen református templomot végiglátogatta, és először fekete-fehérben, majd később színesben újra lefotózta, és több mint egy tucat könyvben az összes templom történetét leírva megjelentette. Még azt is fejben tartotta, hogy melyik templomot mikor éri a fény a jó

Várady József

FOTÓK: SZJ

fotózáshoz, magyarázta a helytörténész.

- Munkássága felbecsülhetetlen érték. Ő volt a szüleim egyetlen esküvői fotósa is, örök hálával emlékezem rá, és példaképemnek tekintem. Könyvei itt sorakoznak a polcomon - mondta, és megjegyezte, gyakran jár Kondóra, hiszen nagymamája éppen a templom mögött nyugszik, a sírját gondozza. - Csak azt nem tudom, Várady Józsefnek hogyan fért bele ennyi minden az életébe. Kondón új parókiát épített, templomokat fotózott,

könyveket írt, közben a fiait nevelte (ők is lelkészek lettek), és járta Amerikát is, hogy pénzt gyűjtsön terveihez.

Várady Józsefről megtudtuk, 46 éven át volt kondói lelkipásztor, a falu díszpolgára, Podmaniczky-díjas. 2008-ig, haláláig 18 kötetben mutatta be a magyar református templomokat fényképekkel és történetüket leíró szövegekkel. Az interneten hálás bejegyzéseket találtunk vele kapcsolatban, például egyik kötete kapcsán ezt: „Várady Józsefnek, lelkipásztor fiainak, minden munkatársának hálás köszönetemet fejezem ki a kincsebánya, lexikon értékű könyv létrehozásáért, amit az olvasó kezébe adtak!”

HM

A kondói templom

**„ISTEN ÉLŐ LELKE JÖJJ,
HADD LEHESSEK SZENT!”**

(463. dicséretből)

Várady József kondói lelkész: Lelkész lettem (II. rész)

1958. február 1-ére Kulcsár Ferenc zsolcai főnököm elhelyeztetett anélkül, hogy nekem ezt mondta volna. Sőt még úgy tett, mintha nem tudott volna az áthelyezéséről, amikor mutattam neki a papírt. Ózdra kellett volna mennem, de beteg lettem, és az adott napon nem tudtam jelentkezni Ózdon. Ezt leendő főnököm bejelentette illetékes helyen, ami csak azért nem ártott meg, mert orvosi igazolásom volt betegségemről. Kb. 2 héttel később jelentkeztem Ózdon Dóczy Antal főnökömnél. Rögtön megmutatta, hogy hol fogok lakni, hogyan kell a kályhába begyújtani, s megmondta, náluk fogok kosztolni (édesen ették a pörköltet), a hét 6 napján szolgálatban kell lennem, csak a csütörtök lesz szabadnapom 0 órától 24 óráig. Ő pénteken szabadnapos, ehhez igazítsam a dolgaimat. Farkaslyuktól Susáig kellett kijárnom, még jó hogy volt motorom, mert egyébként biciklivel kellett volna menni. Főnököm ugyan igen haragudott a motorbiciklire, de még jobban a fényképezőgépre, azt mondta, mind a kettőt dobjam a tűzbe. Nem is volt semmi baj ezek ellenére sem május elejéig, amikor egy ismerősökkel teli évfolyamot szenteltek fel 8-a körül a Nagyteplomban, s szerették volna, ha én készítek róluk fényképeket. Mondtam Tóni bácsinak, hogy cseréjük el a szabadnapjainkat, s a szombatot kivételesen adja nekem, vasárnapra itt leszek. Nem ment bele! Én pedig azt mondtam, hogy akkor is elmegyek. Csütörtökön hazamentem, apámmal elmentünk Sárospatakra Darányi Lajos püspökhöz, s azonnali felmentésemet kértem Ózdról. Megadta. Sajóvámosra helyezett apám mellé. Péntek reggel fél 8-kor megyek Tóni bácsihoz, aki még ágyban feküdt, hogy keljen fel, mert mennie kell a reggeli istentiszteletet megtartani, mert én nem fogom. Majdnem megütötte a guta. Így mégis elmentem Debrecenbe. Ősszel Rudabányára helyeztek, s ott voltam két évig Kazay József mellett. 1960-ban Poroszlóra helyeztek, de Újlőrincfalván is kellett szolgálnom, sőt oda én választattam meg Major Gyulát lelkésznek. 1961. április 11-én motorommal mentem Poroszlóról új szolgálati helyemre, Ondra, az úton megálltam pihenni és táskarádiómon a híreket hallgattam, akkor mondta be, hogy Gagarin meghódította a világot! Ondon az áldott, jólelkű, agglegény főnököm, Benke Kálmán esperes mellett szolgáltam dec. 31-ig. Itt két epizódot említek meg. Az egyik, hogy egy Mária nevű nő volt a főnököm házvezetőnője, aki adventista lévén nem volt hajlandó zsírral főzött ételt meg se kóstolni. Magának olajjal főzött, de a főnöknek és nekünk zsírral. Mivel véleményem szerint egyáltalán nem tudott főzni, és a nekünk készített ételeket kóstolás nélkül csinálta, amik olyanok voltak, hogy nálunk a disznók is jobb moslékot kaptak. A másik, hogy ott lakott még a parókián a Kálmán bácsi egyik bátyja, akinek elmebaja volt. Amikor rájött a dühöngés, közveszélyes örült lett. Egy nyári reggel, még fel se keltem az irodában lévő ágyamból, hallom, hogy rettenetesen dübörög valami. Hát Berti a nagy fejszével verte az iroda ajtaját. Rárohantam és kicsavartam a kezéből a fejszét, aztán leteperem a földre, de olyan erős volt, hogy alig bírtam vele, még szerencse, hogy nem-

sokára jött Kálmán bácsi, és átvette tőlem. Egy kötéllel majdnem agyon verte, aztán bezárta az istállóba, és 3 napig ki nem engedte. Közben semmit, még vizet sem adott neki. Azután Berti ismét olyan volt mint a szelíd bárány. (Megjegyzés: Már nem voltam Ondon, amikor a parókia elé betonjárdát készíttetek. Az egyik éjszaka Kálmán bácsi egy emlékiratot helyezett be egy üvegbe, amin megírta, hogy milyen csúnya kommunista világ van, satöbbi, de elég ügyetlenül nyomta bele éjszaka a betonba. Másnap meglátták a kőművesek, hogy van ott valami, és kivették. Illetékes kezekbe adták, ami a Kálmán bácsi azonnali nyugdíjazását jelentette.) 1954-62 között kilenc helyen szolgáltam mint segédlelkész, és mindez nyolc évig tartott (bezzeg a mai fiatalok ezt már aligha tennék meg). Még az előző év decemberében történt, hogy behívatott Darányi püspök és azt kérdezte, elmennék-e lelkésznek Kondóra. Azon kívül, hogy II. éves koromban voltam ott legátus, semmivel sem tudtam többet róla, de azt mondtam, igen. Aztán behívatott Lobkovitz László megyei egyházügyi főnök is, akinek mondtam, hogy Darányi felkínálta nekem Kondót. Erre káromkodott egyet, hogy hogy meri Darányi a maga ötletének mondani azt, amit pedig ő talált ki. Ez az illető egy rettenetesen rosszakarátú, goromba fráter volt, de sajnos az egyházban életnek és halálnak volt az ura. 1962. jan. 2-től vagyok mind e mai napig (2005. ápr.) kondói lelképásztor.

Utólag fiaként és kondói lelképásztor-utódjaként már odairhatom, hogy 2008. január 21-ig, halála napjáig. Haló poraik, 2015-től édesanyánkat is mellé temettük, a kondói templomkert vén hársfája alatt várják az Úr Jézus megjelenését és a di-csőséges feltámadást.

EMLÉKEZETÜK LEGYEN ÁLDOTT!

Svingor Jenőné Elek Irénke: Ha meghalunk...

Mily jó lesz, meg nem foghatom,
Repülni angyalszárnyakon.
Mélység s magasságok felett
Repülni egyre közelebb:
Örök hazába, szebb jövőbe,
Végtelen fényesség elébe.
Elkínzott, meggyötört testtel

Hagyjuk itt e földi helyet,
De angyalszárnyak emelnek föl,
Hol vár az örök szeretet.
Elfáradt bűnös lelkünkkel
Oda megyünk mi megpihenni
S az Úr szent, nagy kegyelmével
Bűnünk s könnyeink eltörli.

MAGYAR SZEMMEL

BILKAY GÁBOR (Csenger, 1900-1980., Sárospatak, a lelkipásztor feleségének anyai nagyapja)
VISSZAEMLEKEZÉSÉBŐL

„1921. december hó. A soproni népszavazás 1921. december 4 - december 11.
1922. január 1. Örömmámorban éljenző nagy tömeg előtt kihirdették: Sopron és környékén nyolc falu magyar maradt! ... nem a magyar kormány, hanem egy becsületesen helytálló magyar csoport által kiharcolt, 1921. október 13-i velencei egyezmény alapján!!

E 8 falu egyike Ágfalva. A népszavazás alatt itt voltam a vámőrség parancsnoka. A népszavazás lebonyolításában itt egy francia század „segített”, egy gyarmatügyi főhadnagy parancsnoksága alatt.

... ott álltam szakaszommal 1922. január 2-án a velünk szemben álló feltüzött szuronyú angol zászlóaljjal szemben a soproni zenepalota előtt... angol vezényszó; tőlük balra francia vezényszó; még tovább balra olasz vezényszó: „szuronyt le”, – hangzott el a három idegen zászlóaljnál...

... velük szemben a vasi gyalog ezred, jobb szárnyán vámőr szakaszom... Magyar vezényszó: „szuronyt fel”!

Sopron és a 8 falu visszaadva! Magyar maradt.”

Sajó Sándor: E rab föld mind az én hazám

Északon, erdős, kies völgyben,
Ott, ott van az én szülőföldem, –
Jaj, azt a földet nem adom!

Délen, kalászos rónaságon,
Ott, ott születtem, oda vágyom –
Nem, – azt a rónát nem adom!

Keleten ős föld kínja jajgat, –
Erdély szült engem bús magyarnak,

Óh, Erdélyt soha, senkinek!

Északra, délre, napkeletre
Nézek búsultan, keseredve:
E rab föld mind az én hazám!

Születtem síkon, völgyben, halmon,
Egy kis rögért ha meg kell halmom,
Hát meghalok, – de nem adom!

(1921.)

**„MIÉRT CSÜGGEDSZ EL LELKEM, ÉS MIÉRT
NYUGHATATLANKODOL BENNEM? BÍZZÁL
ISTENBEN, MERT MÉG HÁLÁT ADOK ÉN NÉKI,
AZ ÉN SZABADÍTÓMNAK ÉS ISTENEMNEK.”**

(XLII.zsoltár 12. vers)

RADOSTYÁNI HÍREK, HIRDETÉSEK

Szeretettel hívjuk, várjuk testvéreinket az istentiszteleti alkalmakra minden vasárnap 10 órára. **Pünkösdszentünnepének istentiszteleti rendje:** csütörtökön, pénteken és szombaton este 7 órakor bűnbánati istentiszteletet tartunk a gyülekezeti házban. Ünnepe mindkét napján 10 órakor a templomban. Első nap úrvacsorát osztunk.

Pünkösdszentünnep után a vasárnapi istentiszteleteket a gyülekezeti teremben tartjuk, mert templomunk várva várt felújítása június hónapban elkezdődik.

Május 24-én emlékharangszó szólott **néhai Várady Józsefné dr. Gulyás Jolán Klára** 8 éve elhunyt testvérünk, a lelkipásztor édesanyja **emlékére**.

Május 20-án a község szervezésében **Budapestre** kirándultunk busszal, 45 fővel. Megnéztük a budai várat, a Városligetet és a Parlamentet. Feledhetetlen élményekkel tértünk haza.

Május 12-én eltemettük Vadnai Géza 45 évét élt atyánkfiaát.

Május első vasárnapján az édesanyákat és nagymamákat köszöntöttük istentiszteleten.

Április 5-én eltemettük Kiss Józsefné Novák Erzsébet 64 évét élt testvérünket.

Március 22-én Radostyánban **egyházlátogatás** volt.

Márciusban megtörténtek az egyházlátogatások, a lelkipásztor egyházlátogató társával Nekézsenyben, Tardonán, Mályinkában, Dédesben, Bántapolcsányban, Bánhorvátban és Bánfalván végezte az egyházlátogatás szolgálatát az egyházmegye küldöttségében.

Február 3-án eltemettük Törökbálinton **Csatáry György** 96 évét élt atyánkfiaát, a lelkész idős rokonát.

Január 19-én, az ökumenikus imahéten **Sajóbáonyban** a református templomban hirdette az ígét **Várady Zsolt** lelkipásztor.

RADOSTYÁNI SION

A Radostyáni Református
Egyházközség Lapja

Szerkesztő és kiadó:
Várady Zsolt lelkipásztor
HUNGARIA-3776 RADOSTYÁN

Kossuth L. utca 2-4. szám
Villámposta: rados-
tyan@gmail.com

Telefon: +36/48/424-570
+36/30/6392903

Honlapcímünk a világhálón:
www.radostyan.ref.hu

Megjelenik igény szerint,
évente legalább egyszer.

Adomány az újságra
példányonként 50 forint.
Lapunknak szánt írásait,
észrevételeiket
a fenti címre kérjük.
XXXI. évfolyam 1. szám
(75. szám) 2023. május

„TE VAGY A NAGY ÚR ISTENNEK MENNYEI
AJÁNDÉKA, IGAZSÁGNAK MESTERE.
TANÍTS MINKET A KRISZTUSNAK IGAZ ISMERETIRE!
TE VAGY MI LELKÜNKNEK BÖLCS TANÍTÓJA.”
(369. dicséretből)